

LBRIS

We know
books

Andreea Coțiu

Ferestre răsucite

roman

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2025

Cuprins:

Partea întâi. Printre ruine	9
Partea a doua. Răsuciri.....	103
Partea a treia. Iar la nunta mea a căzut o stea.....	349
Epilog	521

*

Cursul râului era atât de atât de schimbător, încât oricât ai fi încercat să-i ghicești următoarea cotitură nu reușeai. Femeia renunță la a-i mai găsi o logică omenească și doar îi urmărea linia cu privirea.

– Mami, se auzi un glas de copil, la ce te gândești?

– La traiectoria vieții...

– Cum arată viața? o întrebă sora lui geamănă.

– Păi... seamănă cu apa asta.

– Cum așa?

– Uită-te la râul din fața ta, draga mea. Vezi cum o pornește lin, apoi se prăbușește într-o cascadă, apoi e iar lin, pe urmă se rotește...

– Parcă ar vrea să o ia înapoi, comentă băiatul atras de glasul mamei.

– Chiar așa, zâmbi femeia.

– Am impresia, spuse fata, că picurii din partea de sus formează un fel de abur ce deschid ferestre.

– Ferestre răsucite, adăugă băiatul bucuros de idee.

– Ferestre răsucite spre trecut, murmură femeia mirată de claritatea expresiei propriiei vieți.

– Pe urmă vin alte locuri line, continuă nerăbdătoare fata, apoi iar cascade și vârtejuri de ferestre și tot așa. Mi se pare cam înfricoșător, concluzionează ea. La toți oamenii e așa viața?

– Nu știu, în cazul meu se potrivește, zise mama. Haideți să ne întoarcem, se întunecă.

LBRIS

We know
books

Partea întâi.

Printre ruine

Toamna pătrundea prin micile crăpături ale verii care se întrezărea încă în aerul cald ce domnea peste orașul amorțit. O tânără profesoară se grăbea spre prima zi de muncă din cariera sa didactică. Trecu poarta liceului asemeni unui școlar din clasa întâi, curios și neștiutor. Nu știa unde se afla sala profesorală, dar văzând alte cadre didactice cum se îndreptau spre același loc, le urmă cu inima bătând de emoție. Însă a fost oprită nepoliticos de portar:

– Unde crezi că mergi? Elevii nu au accesul pe aici, ci prin ușa laterală.

– Mă scuzați, dar sunt o profesoară nouă.

– Mă scuzați, se redresă el. Sunteți foarte tânără și v-am confundat cu o elevă. Ce disciplină predăți?

– Arte vizuale.

– Foarte frumos. Mult succes și, încă o dată, îmi cer scuze.

– Nu vă faceți probleme, zise ea amuzată.

Urcă cele câteva trepte și deschise ușa de la sala profesorală. Era mică și destul de neîncăpătoare. Cei câțiva colegi o priviră curioși, însă ea se retrase rușinată într-un colț.

– Eu mă numesc Mădălina, fu abordată de o tânără apropiată de vârstă. Predau istorie.

– Încântată de cunoștință, răspunse ea. Eu predau arte plastice și mă numesc Alexandra.

– Tu ești noua colegă de desen? o întrebă un tânăr cu ochii verzi. Interesant. Am crezut că va veni altcineva.

– El e Hector, îl prezentă Mădălina. Predă materii tehnice, ea predă limba engleză și o cheamă Anda. Uite-l pe director, spuse ea și se îndreptă de spate.

– Consiliul se ține într-o sală de clasă, anunță el și plecă spre noua destinație.

Ședința dură destul de mult și fu obositoare pentru tânăra Alexandra. La sfârșit, directorul îi prezentă pe noii veniți, doar pe ea o omise uitându-se cu răutate spre fată. Când trecu pe lângă ea, i se adresă cu asprime:

– La mine în birou, peste două minute.

Mădălina observă și zise:

- Nu te prea place șeful nostru. Te cunoaște?
- Nu l-am văzut în viața mea.
- Poate că acolo e problema, râse Hector. Ar fi trebuit să-l îndulcești cu ceva.

Alexandra se încruntă, apoi se îndreptă spre direcțiune.

- Intră, auzi ea un glas rece.

Tânăra se opri la intrare așteptând ca cel din fața ei să termine de vorbit la telefon.

- Nu te-am vrut pe tine, îi zise el sec. Preferam pe cineva din această localitate.

- Domnule director, îi răspunse ea nepierzându-se cu firea, a fost un singur post scos la concurs în oraș și am luat cea mai mare notă.

- Păcat că ai acceptat, îi zise îngustându-și ochii.

- Dacă ar fi fost un alt post, l-aș fi luat pe acela.

- Poți pleca, zise el. A, încă ceva, să dai note mari. Disciplina pe care o predai nu contează, e de umplutură, cred că îți dai seama de acest lucru.

- Nu consider că este adevărat. Artele, în general, modelează sufletul omului, făcându-l mai frumos și mai deschis spre celălalt.

- Să dai note mari, adică doar zece, accentuă el.

- Nu pot să promit așa ceva. Când faci o facultate grea, nu poți să-ți bați joc de munca ta, spuse ea dârză. Dar voi lua în calcul ceea ce îmi ziceți, adăugă mai împăciuitor.

- Poți pleca și nu uita ce ți-am sugerat azi.

Cu asta nu pot să fac ce vreau, își zise el bătând nervos în birou. Cei care vin din marile centre universitare sunt toți la fel: aroganți. Trebuie să-i găsec punctul slab. Toți avem unul. Am să o urmăresc pas cu pas și tot va face ea o greșală. E la început și eu sunt vulpoi bătrân, rânji. Există șantaj, presiune, găsec eu ceva, trebuie să plece de aici unde vrea, doar să scap de ea. Am promis altcuiva postul și nimicul asta de fată mă încurcă.

Alexandra ieși încordată din școală și se așeză pe o bancă din curte.

- Ce faci, prințeso? auzi ea. Ți s-au înecat corăbiile?

- A, tu erai, Mălin. Directorul nu mă vrea. Voi avea o viață grea aici, oftă ea.

- Să mă duc să-i zic câteva?

- Mai bine nu. Să mergem, îi spuse luându-l de mână.

Tănărul se uită cu atenție spre clădire în timp ce se îndepărtau. *Nu pare cine știe ce, gândi el, am să-i găsec directorului vreo greșală, ca să-l reduc la tăcere. A muncit mult să reușească prima la examenul de titularizare, adăugă în gând.*

Fata era agitată și umbla repede.

- Unde te grăbești, dragă? Aproape mă fugărești, o certă.

- Iartă-mă, cred că e ceva instinctiv. Am intrat cu speranțe în școală și simt deja că mi le pierd pe toate. Dacă directorul Popescu o să-mi pună piedici, voi avea o viață dificilă.

- Poți să te transferi când vrei.

- Crezi că e atât de ușor?!

- Normal, nu te obligă nimeni să faci ceea ce nu-ți place, spuse el oprind-o. Stai să-mi aprind o țigară.

Ea se sprijini de un stejar și încercă să nu fie în direcția de bătaie a vântului, ca să nu inspire fumul. Îi fusese întotdeauna rău de la substanțele nocive din țigară.

- Iar vine spre tine, râse el suflând spre ea.

- Mai lasă-mă, se supără fata. Știi că-mi face rău.

- Nu știi de ce nu te apuci și tu de fumat. Te va relaxa. Sau poate vrei alte forme de a te simți mai puțin încordată, râse el și o sărută.

Alexandra simți că i se înmoaie picioarele de la fum și se întoarse cu spatele spre prietenul ei. Acesta era unul dintre lucrurile care nu-i plăceau la el.

- Auzi, i se adresă Mălin, te-ai mai gândit la propunerea mea?

- Nu am la ce mă gândi.

- Nu te înțeleg, zise el dezamăgit, ai venit în acest oraș pentru mine, dar refuzi să ne mutăm împreună. Tare puritană mai ești!

Ea ridică din umeri și plecă spre casă, deși el rămase în același loc să-și termine țigara. Știa că Mălin avea dreptate când afirmase că el fusese principalul motiv pentru care ajunsese în orașul respectiv. Dar el se purtase altfel până când ea acceptase să facă acest pas, fusese tandru și se ferise să fumeze în apropierea ei. După ce ea n-a mai avut cale de întoarcere, el a început să-și arate și alte fețe ale personalității sale care o înfricoșau.

Tânăra se duse direct acasă și intră în cada cu apă. Părul șaten îi era tuns până la umeri în scări. Ochii negri îi erau umbriți

de gene lungi. Prefera să nu se machieze, susținând că un chip natural era de preferat unuia vopsit. Deși avea o fire de artist, nu epta prin nonconformism exterior, ci, mai degrabă, printr-o revoltă față de nonvalorile care se promovau peste tot. Părinții săi avuseseră încredere în ea și o învățaseră de mică să se descurce pe propriile picioare, fără să trebuiască să depindă de alte persoane. Educația ei fusese o combinație între libertate și responsabilitate, învăluite de dragostea părintească, dar mai ales a tatălui. Mai avea două surori: una mai mică, care era încă acasă, și alta mai mare, care fusese atrasă de Mălin să vină în același oraș. De fapt, el pusese la cale totul ca să fie sigur că Alexandra nu-l va refuza. Inclusiv îi aranjă o întâlnire profitabilă cu unul dintre prietenii lui, așa o și mărită pe sora mai mare. Alexandra se simțise prinsă într-o capcană și nu-i convenise acest aranjament. Încercase să vorbească cu sora ei, dar era prea îndrăgostită să o asculte, acum suportau amândouă consecințele.

Tânăra se simțea singură în orașul acela cenușiu. Totul era acoperit de praful fin de ciment de la fabrica din localitate, casele, străzile, vegetația, plămânii oamenilor și ai animalelor. Regreta alegerea făcută, dar își dădea seama că, cel puțin deocamdată, nu prea avea alte soluții.

A doua zi porni destul de nesigură pe ea spre școală. Intră în clasă și presimțirile i se adevărară: elevii parcă fuseseră puși împotriva ei. Cu greu își găsi puterea de a se opune unei avalanșe de pretenții din partea lor și să restabilească o ordine cât de cât. După o zi la școală, era atât de extenuată, că abia reușea să meargă.

– Parcă vii de la război, râse ironic Mălin.

– E mult mai greu decât mi-am închipuit, recunosc eu ea.

– Ce poate fi atât de dificil? exclamă el. Fii serioasă, sunt doar niște puști. Tu ești prea moale ca profesoară. Poate nu ai talent în domeniu.

Ea îl lăsă să vorbească pentru că nu mai avea niciun strop de forță în minte. Se duse acasă și căzu direct în pat, plângând de neputință și disperare. Tatăl o încurajă cum putu mai bine, dar ea simțea cum se epuiza cu fiecare zi care se sfârșea.

La sfârșitul lunii noiembrie, ieși de la ore atât de obosită, încât nu observă că ploua torențial. Abia când ajunsese la capătul străzii își dădu seama că era udă learcă. Se așeză pe o bancă pentru că nu mai putea să facă niciun pas.

– Alexandra, îi spuse un bărbat, dacă rămâi aici vei răci.

– Hector, m-ai speriat.

– Haide sub umbrelă, să te conduc acasă.

– Nu e nevoie, zise ea privind speriată în jur, mă descurc singură.

Se ridică cu greu, dar alunecă pe noroiul din apropiere. El o prinse și o sprijini.

– Te uiți după cineva?

– Mulțumesc, spuse ea și se îndepărtă.

Tânărul o privi mult timp observând unde locuiește, apoi își continuă drumul fluierând.

A doua zi, Alexandra nu merse la școală.

– Unde e fata aia? strigă directorul. În fiecare zi trebuie să îi verific planurile de lecții. Dacă întârzie, îi voi tăia din salariu.

– Azi nu vine, anunță sec Hector.

– Dar tu cum știi? se miră Mădălina. Sunteți prieteni?

– Încă nu, râse el. Am întâlnit-o ieri în parc plouată foarte tare și cu siguranță a răcit.

– Am văzut că are prieten, spuse Mădălina. Mi s-a părut destul de necioplit.

– Tocmai de aceea îmi va fi mai ușor, zise el.

– Vezi ce faci cu ea, zise directorul, nu cred că va rămâne aici prea mult timp.

– De ce crezi asta?

– Nu ai observat ce palidă e? se bucură Popescu. Ca director, am mai văzut astfel de profesoare care nu pot face față presiunii elevilor și părinților.

– Sau directorului, îi șopti tânărul.

Popescu se încruntă la profesor. Nu dorea să se pună rău cu el, știind că e mai bine înfipt în școală, deși era mult mai tânăr.

- Are cel mai haotic orar din câte am văzut, continuă Hector. Luni de la ora șapte, iar vineri până la ora nouă. Mă mir că nu a făcut o sesizare.

- A făcut, dar, fiind cea mai nouă din școală, nu am considerat că ar trebui să-i dau curaj să se revolte, spuse profesorul care făcea orarul, privindu-l cu subînțeles pe director.

- Am văzut că ora de vineri i-ai pus-o la o clasă de seral de băieți, continuă Hector. Ești cam inconștient.

- E tânără, se descurcă ea. Până acum și-a ținut toate orele fără incidente.

- Dar o costă sănătatea, remarcă Mădălina.

- Cine nu rezistă, zise directorul, e liber să plece. Poți să o ajuți tu, Hector, dacă ții neapărat.

- Mă mai gândesc, spuse el și plecă la ore.

Directorul liceului avusese grijă să-i aloce cele mai dificile clase din școală, cu mari probleme disciplinare, ca să o determine să renunțe. Spre surprinderea lui, Alexandra se descurca foarte bine și impusese disciplină la o materie la care, de regulă, era haos. Planul lui dăduse greș și ticlui altceva profitând de absența ei. În prima zi în care se reîntoarse, îi verifică foarte atent planurile de lecții, convins fiind că nu le făcuse de vreme ce fusese bolnavă.

- Hm... da, sunt în regulă. Vin cu tine la oră să văd cum te descurci.

- Bine, zise ea.

Directorul se așeză în ultima bancă și începu să ia blocurile de desen ale elevilor, apoi manualele. Totul era bine pus la punct. Strâmba din nas nervos întocmind fișa de asistență. La sfârșitul orei, o chemă la el și îi atrase atenția asupra singurului lucru pe care îl găsisese ca fiind greșit:

- Elevul din banca a treia de la geam nu a avut la el decât o pensulă ruptă. Nu te-ai ocupat să-l faci să înțeleagă importanța instrumentelor la ora ta.

Alexandra se încruntă neînțelegând ce dorește să spună, apoi se luminează și gândi amuzată: *Nu a reușit să găsească nimic în neregulă. Ceea ce afirmă el acum e o aberație. Involuntar m-a făcut să înțeleg că sunt un profesor bun.*

Pleacă acasă mult întremată mental datorită acestei inspecții neanunțate. Hector o ajunse din urmă:

- În sfârșit văd o schimbare în bine pe chipul tău.

- E mai bine la școală. Probabil că încep să mă mai obișnuiesc. Pentru tine, care ești bărbat, totul e mai ușor. În plus, mă deranjează că materia pe care o predau este marginalizată.

- Pe nedrept, afirmă el zâmbind. Îmi place pictura de calitate.

- Serios?! Știi să pictezi? se miră ea.

- Nu, dar mă poți învăța tu, spuse el privind-o în ochi.

Ea se retrase și grăbi pasul. Tânărul zâmbi gânditor. *Va fi mai greu decât prevăzusem.*

Alexandra intră în apartament și începu să se schimbe de haine, când auzi o bătaie în ușă. Nu aștepta pe nimeni, așa că nu deschise, ci se duse în micul studio ce îi servea și pe post de dormitor și își continuă lucrarea care o aștepta pe șevalet. La scurt timp observă că are un mesaj de la Mălin: *Am trecut pe la tine acum câteva minute. De ce nu mi-ai deschis?* Fata citi și se bucură că procedase astfel. Își făcuse o promisiune sieși și nu avea de gând să o încalce, ca atare lăsă mesajul fără răspuns și reluă pictura, închizând complet telefonul, să nu o mai deranjeze nimeni. Prietenul ei se supără pe ea și nu o mai căută până după revelion, ceea ce ei îi conferi un confort interior pe care nu-l bănuise. Se hotărî astfel să rupă orice legătură cu acesta în prima zi după ce va reveni de la părinții săi. Se întâlniră pe un ger cumplit într-o cofetărie. El alesese o masă centrală, deși ea ar fi preferat una mai retrasă.

- Aș dori să-ți spun ceva, începu ea, dar fu oprită de Mălin care se puse în genunchi în fața tuturor și îi zise:

- Alexandra, accepți să fii soția mea?

Cei din jur începură să aplaude felicitându-i, doar fata tăcea șocată. El luă această stare a ei ca pe un răspuns afirmativ și îi strecură inelul pe mâna dreaptă, apoi o luă în brațe sărutând-o. Mâncară o prăjitură, iar el bău și un pahar cu vin și fumă mult. Alexandra era atât de surprinsă, încât nu reușea să se dezmeticească. Doar când ajunseră aproape de blocul ei și el o anunță că vor urca împreună, își reveni.

- De ce să urci? îl întrebă ea nedumerită.